

og efter Omstændighederne ogsaa for rene Salgsforeninger, som kun holdes sammen ved dette, at de søger at sælge visse Ting ved Auktion paa en saadan Maade, at de undgaar at betale Afgift til Statskassen. At dette kan være meget fornøjeligt og ogsaa gavnligt for de enkelte Medlemmer af Foreningerne, skal jeg paa ingen Maade benægte, men jeg kan ikke se, hvorledes der skulde kunne anføres noget almindeligt Samfundshensyn til Fordel for, at man skulde give disse Afgiftsnedsættelser, jeg kan ikke se, hvorledes Landbruget skulde kunne fremmes derved, at saadanne Auktioner som de, der her er Tale om, kan afholdes uden Afgift til det offentlige. Og vil man sige, at Landbruget fremmes ved Afholdelsen af saadanne Auktioner, synes det mig, at Konsekvensen maatte blive, at Adgangen til at byde paa disse Auktioner maatte staa aaben for alle, thi Landbruget vilde dog i lige Grad fremmes, enten det var Per eller Povl, som bød paa Auktionerne. Maa jeg tage et lille Eksempel: Jeg tænker mig, at en Gaardmand paa en saadan Foreningsauktion stiller en Gris op til Salg, og denne Gris bliver købt af en Skomager, som vil salte Flæsket ned til Vinterbrug. Jeg kansaa godt forstaa, at det er behageligt for Gaardmanden og Skomageren, at de kan slutte dette Auktionsalg uden at betale Afgift, men jeg ser ikke, hvorledes Landbruget som saadant derved skulde kunne fremmes, og vil man sige, at Landbruget fremmes ved saadanne Salg, ser jeg ikke, hvorfor det skal være saa, at Landbrugets Fremme kun er til Stede, hvis Skomageren er en Landboer og Medlem af en Landboforening, men derimod ikke skulde være til Stede, hvis Skomageren er en Bymand, som ikke er Medlem af en Landboforening. Det forekommer mig, at disse to Ting er ganske ensartede, og jeg kan ikke se, hvorfor det kan være rigtigt at behandle det ene Tilfælde anderledes end det andet. Men det, der her foreligger, er en ren Begunstigelse for de Foreninger, som omhandles i Lovforslaget, saaledes som den højtærede Justitsminister ogsaa i Gaar meget veltalende gjorde gældende. Til Støtte for at give de paagældende Foreninger denne Begunstigelse har man saa anført, at Foreningerne efterhaanden er kommet ind paa et Skraaplan. De er begyndt med at holde Auktioner, som efter den gældende Ret kunde siges at være private og derfor afgiftsfri, men de er saa, efterhaanden som det har vist sig, at det, de foretog sig, kunde passere, gaaet videre og videre, de er gaaet

nærmere og nærmere til den Streg, som adskiller det lovlige og det ulovlige, indtil de endelig er kommet over Stregen og indenfor det ulovliges Grænser. Ja, det kan jo være forstaaeligt, at Folk saaledes søger at gaa Loven nærmere og nærmere, indtil til sidst Krukken kommer hankeløs hjem, det ser man i saa mange Forhold. Men den Slags Ting maa Folk virkelig gøre paa deres egen Risiko, og det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister havde saa fuldkommen Ret, naar han i Gaar udviklede, at slige Ting i alle Tilfælde ikke burde paaskønnes fra Statens Side. Det er jo netop en saadan Paaskønnelse, her er Tale om, idet man nu vil sætte de paagældende Foreninger i Stand til ganske lovligt at blive fri for at betale Afgifterne. Og ikke blot vil man hjælpe dem med Hensyn til at komme over den Situation, der er skabt derved, at de har holdt nogle ulovlige Auktioner og har paadraget sig en betydelig Mængde Forpligtelser, men man vil ogsaa ud i Fremtiden med Hensyn til Auktioner, som endnu ikke er afholdte, give Foreningerne Adgang til fremdeles at unddrage sig at betale de Afgifter, som i lignende Tilfælde paahviler andre Foreninger og andre Borgere.

Man siger saa: Ja, hvis Forholdene var de samme, hvis Forholdene praktisk havde vist sig paa samme Maade for andre Foreninger og andre Borgere som for disse Foreninger, saa vilde man naturligvis ogsaa have søgt at imødekemme disse andre. Men dertil vil jeg sige, at det, der er det praktiske i denne Sag, er Interessen i at blive fri for at betale visse Afgifter, og denne Interesse er virkelig til Stede for alle, som vil holde Auktioner. Den er til Stede ikke blot hos Landboforeninger, Husmandsforeninger og Salgsforeninger af Landbrugere, men sandelig ogsaa hos alle andre Foreninger og alle andre private Borgere, som ønsker at købe og sælge ved Auktion. Forskellen ligger blot i, at nogle Foreninger, nemlig de, om hvilke vi forhandler her, har sat sig ud over Loven for at faa disse Interesser fyldestgjort. Men det burde dog vel ikke være nogen Grund til i Fremtiden at give dem Begunstigelse fremfor andre, som har de samme Interesser, men har holdt disse Interesser i Tømme under Lovlydigheden og derfor ikke hidtil har tilladt sig at gøre, hvad der efter gældende Lovgivning var forbudt.

Man anfører saa endelig, at det, der her er Spørgsmaal om, er kun noget rent midlertidigt, indtil man faar en endelig